

- dotychczasowy pkt 3 oznacza się jako pkt 4 i nadaje mu brzmienie:
  - „4) w Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”
- b) w ust. 32 — w województwie poznańskim:
  - dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:
    - „5) w Sądzie Rejonowym w Śremie, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”
  - dotychczasowy pkt 5 oznacza się jako pkt 6;
- c) w ust. 33 — w województwie przemyskim:
  - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
    - „1) w Sądzie Rejonowym w Jarosławiu, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”

- dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
  - „4) w Sądzie Rejonowym w Przeworsku, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”
- d) w ust. 48 — w województwie zamojskim:
  - dodaje się nowy pkt 2 w brzmieniu:
    - „2) w Sądzie Rejonowym w Hrubieszowie, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”
  - dotychczasowy pkt 2 oznacza się jako pkt 3 i nadaje mu brzmienie:
    - „3) w Sądzie Rejonowym w Zamościu, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *L. Domeracki*

## 56

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lutego 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykroczeń, za które funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień.

Na podstawie art. 67 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116, z 1972 r. Nr 49, poz. 312, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 16, poz. 125 i Nr 45, poz. 291, z 1983 r. Nr 6, poz. 35 i Nr 44, poz. 203) oraz w związku z § 1 pkt 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1971 r. w sprawie nadania funkcjonariuszom niektórych organów uprawnień do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego (Dz. U. z 1971 r. Nr 35, poz. 308, z 1982 r. Nr 13, poz. 106 i z 1984 r. Nr 2, poz. 7) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 lipca 1972 r. w sprawie wykroczeń, za które funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień (Dz. U. Nr 30, poz. 209) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
  - „5) art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. z 1963 r. Nr 22, poz. 116 i z 1983 r. Nr 6, poz. 35)”,
- 2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Upoważnienia do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego wydają państwowi wojewódzcy inspektorzy sanitarni dla:

- 1) państwowych terenowych i portowych inspektorów sanitarnych,
  - 2) funkcjonariuszy wojewódzkich, terenowych i portowych stacji sanitarno-epidemiologicznych,
  - 3) pracowników innych zakładów społecznych służby zdrowia, którym organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej udzieliły upoważnień przewidzianych w art. 15 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 1954 r. Nr 37, poz. 160 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91).
2. Państwowi wojewódzcy inspektorzy sanitarni wydają upoważnienia osobom, o których mowa w ust. 1 pkt 3, na wniosek miejscowo właściwego państwowego terenowego lub portowego inspektora sanitarnego.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *T. Szelachowski*

## 57

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 lutego 1984 r.

w sprawie zasad wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych w zbiegu ze świadczeniami o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych.

Na podstawie art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osobom uprawnionym do świadczeń emerytalno-rentowych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia

1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), zwanej dalej „ustawą”, oraz do świadczeń o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, emeryturę lub rentę przysługującą na podstawie ustawy wypłaca się, z zastrzeżeniem ust. 2—4:

- 1) w pełnej wysokości, jeżeli świadczeniem zagranicznym jest renta z dodatkowego ubezpieczenia z instytucji zagranicznej albo zwrot składek w formie renty z instytucji francuskiej lub belgijskiej,
  - 2) w wysokości częściowej, obliczonej proporcjonalnie do okresu zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, jeżeli pracownik był zatrudniony również za granicą i z tytułu tego zatrudnienia przysługuje świadczenie zagraniczne; jeżeli ustalona w ten sposób emerytura lub renta byłaby wraz ze świadczeniem zagranicznym niższa od kwoty pełnej emerytury lub renty przysługującej na podstawie ustawy, należność podwyższa się do tej kwoty,
  - 3) w wysokości obniżonej o kwotę równą połowie świadczenia zagranicznego w wypadkach nie wymienionych w pkt 1 i 2; obniżenie nie może jednak przekroczyć 50% emerytury lub renty, przy czym w razie pobierania więcej niż jednego świadczenia na podstawie przepisów polskich albo więcej niż jednego świadczenia zagranicznego bierze się pod uwagę sumę świadczeń.
2. Osobom uprawnionym do świadczenia zagranicznego z tytułu inwalidztwa wojennego emeryturę przysługującą na podstawie ustawy wypłaca się:
- 1) w pełnej wysokości, jeżeli świadczenie zagraniczne nie przekracza wysokości renty inwalidzkiej wymierzonej od zryczałtowanej podstawy wymiaru według zasad określonych w polskich przepisach o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych,
  - 2) w wysokości obniżonej stosownie do ust. 1 pkt 3, jeżeli świadczenie zagraniczne przekracza wysokość renty, o której mowa w pkt 1; obniżenie to nie może jednak spowodować zmniejszenia emerytury poniżej kwoty, która łącznie ze świadczeniem zagranicznym odpowiada pełnej emeryturze wraz z polską rentą inwalidy wojennego.
3. Kwota obniżenia, ustalona na dzień wydania decyzji dotyczącej tego obniżenia, nie podlega zmianom w razie podwyższenia świadczenia zagranicznego albo emerytury lub renty.

4. Wypłata emerytury lub renty przyznanej wyłącznie z tytułu zatrudnienia lub innych zdarzeń zaistniałych za granicą, będących podstawą przyznania świadczeń emerytalno-rentowych, podlega wstrzymaniu, jeżeli z tego samego tytułu przysługuje świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznej.

§ 2. Osobom pobierającym emeryturę lub rentę w wysokości ustalonej stosownie do § 1 dodatki do emerytur i rent należne na podstawie ustawy wypłaca się w pełnej wysokości, a jeżeli z instytucji zagranicznej przysługują świadczenia o charakterze takich dodatków — w wysokości częściowej lub obniżonej według zasad stosowanych przy wypłacie emerytury lub renty.

§ 3. W wypadkach, o których mowa w § 1, ustalenie emerytury lub renty w wysokości częściowej lub obniżonej albo wstrzymanie jej wypłaty następuje od dnia, w którym nastąpił zbieg prawa do emerytury lub renty z ustawy z prawem do świadczenia zagranicznego. Od tego dnia organ rentowy ma prawo potrącić z emerytury lub renty nadpłacone kwoty świadczeń polskich.

§ 4. Zasiłek pogrzebowy przysługujący na podstawie ustawy wypłaca się w pełnej wysokości, jeżeli instytucja zagraniczna nie wypłaciła takiego zasiłku, a jeżeli wypłacony przez tę instytucję zasiłek był niższy od kwoty zasiłku określonej ustawą, zasiłek uzupełnia się do tej kwoty.

§ 5. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „świadczeniu zagranicznym”, rozumie się przez to świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznej w przeliczeniu na złote.

§ 6. Ilekroć inne ustawy niż wymieniona w § 1 odwołują się do odrębnych przepisów w sprawie wypłacania świadczeń określonych w tych ustawach w zbiegu ze świadczeniami o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1984 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: **S. Ciosek**

## 58

### OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lutego 1984 r.

o sprostowaniu błędów.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524) prostuje się następujące błędy:

- 1) w ustawie z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318):
  - a) w art. 2:
    - w zmianie 4 lit. b) zamiast wyrazów „z zastrzeżeniem ust. 1” powinny być wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2”;
    - w zmianie 9, w nowym brzmieniu art. 36 ust. 2 pkt 1 zamiast wyrazów „nieruchomość ta pod-

lega” powinny być wyrazy „nieruchomość ta nie podlega”;

- b) w art. 3, w zmianie 16, w nowym brzmieniu art. 41 ust. 5 zamiast wyrazów „ust. 1 i 2” powinny być wyrazy „ust. 1 i 3”;
- 2) w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1983 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 71, poz. 319) w § 1, w zmianie 1, w nowym brzmieniu § 12 ust. 1 pkt 4 lit. g) zamiast wyrazów „0 000 zł” powinny być wyrazy „10 000 zł”.

Prezes Rady Ministrów: **w. z. Z. Messner**